

Szücs Mara

KEREK ERDŐ MESÉI

Szűcs Mara
Kerek erdő meséi

*Mesék parányi emberkének,
Kirillnek és Kírának ajánlom őket
igaz szeretettel*

Anya

SZŰCS MARA

KERÉK ERDŐ MESÉI

KORDA KIADÓ
KECSKEMÉT
2001

A grafikákat készítette:
Szekeres Erzsébet
textilművész

Kiadja a KORDA Kiadó
6000 Kecskemét, Lestár tér 2. (Tel.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent MERCATO Bt. gondozásában (Tel.: 76/487-417)
ISBN: 963 9332 23 2
Cofinec Szilády Nyomda Kft. Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
Felelős vezető: Boros Gábor ügyvezető igazgató

FÜLES

A Kerek erdő közepén, egy kis tisztás szélén élt Füles és családja.

Nyúlapó és Nyúlanyó nagyon örült fiúk születésének. Az élelemszerzésen kívül minden időt együtt töltöttek. A rokonság is sűrűn látogatta őket, hisz ilyen csoda még nem volt a környéken, hogy egyszerre csak egy kis nyuszi jöjjön a világra! Mindenki becézte Fülest. Ő volt a különleges!

Nőtt, növekedett a kis nyúlfi testben is és lélekben. Mondta is Nyúlanyó sokat: – Látod, Apjuk! Ha csak egy, de úgy szeret, mint három.

S valóban, Füles mindig meglepte őket. Hol anyjának szedett vadvirágból csokrot, hol apjának hozott dohánylevelet. Ott volt az mind, a Kerek erdőben, de a többi nyúlgyerek fitytyet hányt rá.

Igaz, ami igaz, Nyúlapóék úgy nevelték fiúkat, hogy mindig észre vegye a szépet. Ő volt az első, ki meglátta az avar alól kikandikáló hóvirágot, s ibolyát. Ilyenkor boldogan futkározott a Kis tisztáson, s ezt kiabálta: – Itt van! Itt van! Végre itt van a tavasz! Válthatjuk a bundánkat! Nem kell már félni a hideg téltől! Örüljetek!

S pajtásaira is átragadt ez a túlárado öröm, s pillanatok múlva parányi nyulak víg kacagásától visszhangzott a környék.

A felnőttek is sütkéreztek a szép tavaszi napsütésben. Ők is levették hófehér bundájukat, s elegánsat, szürkét öltöttek magukra a tavasz tiszteletére.

Örült, zsongott az egész erdő, hisz felébredt a természet.

MÓKUS MÓNI

Füles minden szépre fogékony volt. Mindegy volt, hogy az növény, állat, vagy valami más.

Együtt tudott örülni a másik boldogságának, s szomorkodni is, ha bánata volt. Így sok-sok baráttra tett szert. Egyik barátja Mókus Móni volt. Egy véletlen baleset folytán ismerkedtek össze.

Füles éppen egy százszorszépből gyönyörködött, mikor a mellette levő csipkebokorban landolt Móni. Persze nem direkt! A nagy ugra-bugrás következtében eltévesztette az ágat, egy vékonyba tudott megkapaszkodni, s az nagy reccsenéssel szakadt le alatta.

Móni ijedten hüppögött, mikor mellé lépett Füles.

– Mi a baj? Nagyon megütötted magad?

– Egy kicsit! – szipogta Móni. De nagyon fáj a hátsó lábam!

– Feküdj csak nyugodtan! – biztatta Füles. Elszaladok Uhu doktor bácsiért.

Úgy is tett. Mint a szélvész elviharzott, s percek múlva már a doktor bácsi vizsgálta Móni lábát.

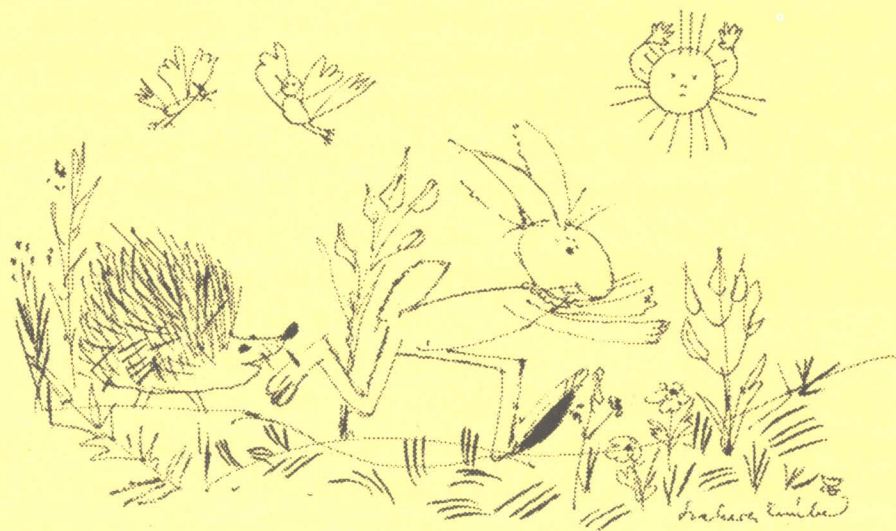
Nagy, kerek szemüvegét feljebb tolta a csőrén, s így szólt:

– Ez bizony ficam kisasszony! Egy hétig ágyban kell maradni, s nedves lapulevéllal borogatni, hogy hamar meggyógyuljon!

Útközben beszólt Móni szüleihez is, hogy szállítsák haza leányukat.

Füles addig szedett lapulevelet, bevizezte a pataknál, s ráhelyezte Móni lábára a borogatást. S innentől jó barátok lettek.

Móni hamar meggyógyult, s utána naponta játszottak együtt a réten. Elválaszthatatlan jó barátok lettek, s mindig számíthattak egymásra.

FÜLES ÉS SAMU

Sün Samu is az erdő egyik kis lakója volt, s Füles barátja. Az ő barátságuk is mélyen gyökeredzett.

Füles a szokásos tavaszi révületben szaladgálta körbe az erdőt, mikor éles fájdalom hasított bele egyik hátsó lábába. Azonnal megállt, s könnyes szemmel tapogatta lábát. S ekkor bújt elő a levelek alól Samu.

– Bocsáss meg, én nem akartalak megszúrni! Tudod, én itt teleltem át, ez a téli fészke.

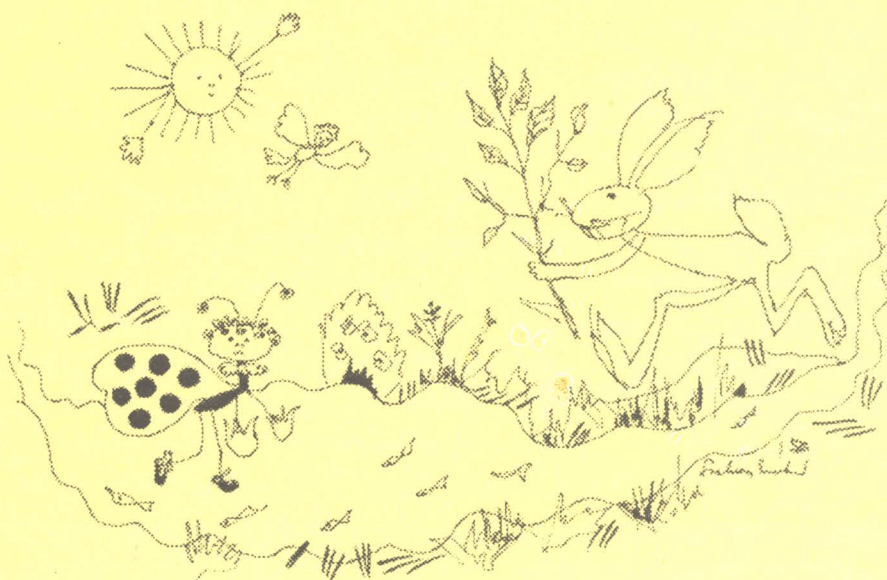
– Ez? – kerekedett ki Füles szeme.

– Igen. Figyeld csak meg jobban! Ide nyúlik ki az öreg tölgy gyökere, alatta van egy kis mélyedés is. Nos, én ide gyűjtöttem sok-sok levelet, összegömbölyödtem, s itt aludtam. Jó meleg volt. De, valami varázslatos zsongás járt át, s kezdtem kimászni a levelek alól.

– S ekkor jöttem én. A hátadra ugrottam. Én sem akartam!

S innentől együtt járták az erdőt. Samu is nagyon szerette a természetet, különösen a rovarokat, s a gombákat. Mivel ezeket jól ismerte, hát ezek ismeretére tanította meg Fülest is. S ahogy teltek a hónapok, már Füles is egész szépen ismerte a gombákat. Felismerte, melyik ehető, melyik mérges. Amelyiknél bizonytalan volt, nem szégyellte kikérni Sün Samu tanácsát.

Egy-egy séta után, (mikor sok eső esett, s rengeteg gomba nőtt) boldogan tértek haza a megrakott kosarakkal. S hol Sünanyó, hol Nyúlanyó főzött ínycsiklandozó falatokat. Ilyenkor együtt lakmározott a víg, baráti társaság.

HÉTPETTYES KATINKA

Egy harmatcseppes, verőfényes reggelen Hétpettyes Katinka igyekezett a Fűrge patak felé.

Gyorsan szedte csöpp lábait, mert mosásra készült. Harangvirág-kelyhecskéiben hordta a gyöngyöző, friss vizet. Hazavitte, kiöntötte, s ment a következőért. Már majdnem tele lett a főzfazékja, mikor megcsúszott Katinka, s zsupsz, bele esett a patakba. Kétségbe esve kiabált segítségért. De semmi sem történt! Már szeméből is potyogtak a könnyek, mikor Füle képe tükröződött a vizen.

– Kérlek, segíts! – szólt elhaló hangon Hétpettyes.

– Tarts ki Katinka! Rögtön jövök!

Azzal elszaladt, egy hosszú ág után kutatott a földön. Szerencséje volt, nem sokáig kellett keresgélni. Kisvártatva megjelent, benyújtotta a patakba, s kipecázta vele az elázott kis-asszonyt. Épp az utolsó pillanatban! Hisz úgy elgémberedtek a hideg vízben Katinka piciny lábai, hogy már kalimpálni sem bírt velük.

Füle gyöngéden felemelte, egy pici levélbe bugyolálta, s hazavitte. Édesanyjának elmondta, mi történt. Nyúlanyó citromfüves, mézes teát készített, szárazra törölgette Katinkát, s így ő egy fél nap múlva, nagy köszönések között elhagyhatta a Nyúl család otthonát.

Ha aznap nem is, de másnap elkezdte a nagymosást, s ezentúl sokkal óvatosabb volt a patak partján.

VENDÉGEK

Április végére vendégekkel telt meg a Kerek erdő.

Nagy utazók voltak ők, akik idegen országokat, földrészeket jártak. Új ismeretekkel gazdagodva tértek vissza, s kalandjaikat elmesélték az erdő lakóinak. Hisz nem volt mind-egyik állatnak szárnya, hogy hipp-hopp repüljön!

A Vörösfejű Gébics pár izgalmasakat mesélt egy Afrika nevű földrészről. Azt mondták, hogy ott nem esik a hó, s iszonyúan meleg van. Füles úgy elképedt ilyen hír hallatán, hogy még öt centit nőtt hirtelen a füle.

– Tudom! Tudom! – kiabálta Gerle Gábor.

– Honnan tudnád, mikor te sem mész sehova! Inkább hallgass, figyelj és tanulj! – okította Csiga Csilla.

S mikor elült a zaj, a Gébicsek folytatták a beszámolót. Meséltek hatalmas folyókról, mely százszorta nagyobb a Fűrge pataknál. Olyan nagy vízről, melynek nem is látszik a partja, s ráadásul sós. Így, ha egy szomjas utazó inna is belőle, szomja nem csitulna a só miatt.

– Hihetetlen! – szólalt meg Füles. Hiszen itt ha megszomjazunk, lemegyünk a Fűrge patakhoz, iszunk belőle, s megoldódik minden problémánk.

– Sőt, ezzel mosunk, locsolunk... – kiabálták innen is, onnan is.

– De akkor mire használják? – kérdezte Csilla.

– Például hajóznak rajta – felelte Gébics úr.

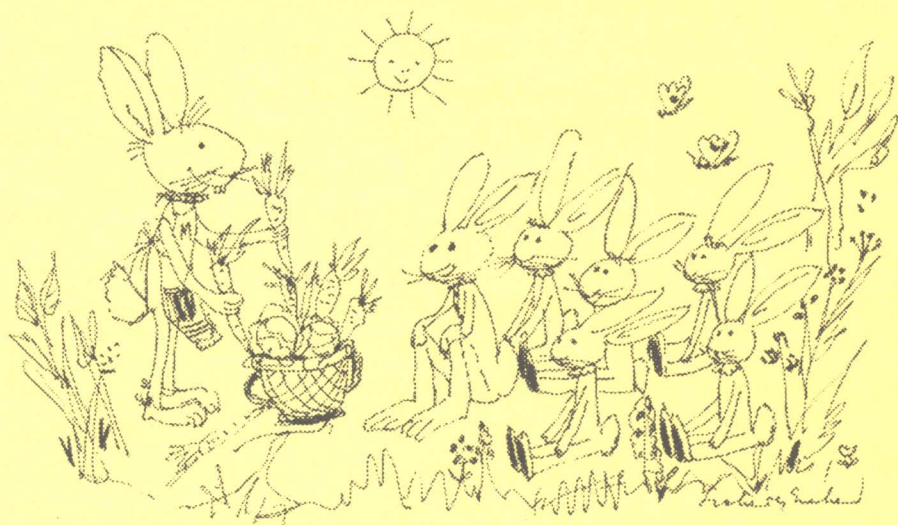
– Olyan kis lapulevél-hajóval, amelyet mi szoktunk építeni? – kérdezte Sün Samu.

– Olyasmi a formája, de sokkal nagyobb, s fából építik. Így

bele tudnak ülni, s szállniuk sem kell, hogy a víz másik oldalára érjenek.

– Ez fantasztikus! Ki kellene próbálni! – lelkesedtek a fiúk.

Az estig tartó beszélgetésnek Holdanyó vetett véget. Mikor megjelent a csillagos égen, mindenki nyugovóra tért, s tovább álmodhatta a megkezdett csodát.

MÁJUS

A májusi erdő varázslatos volt, bűvölet járta át. Ha teheted, sétálj el Te is egy erdőbe ilyenkor!

A virágok elborítják a smaragd fűvet, s olyan hatást keltenek, mintha süppedő szőnyegen járnál.

A fák ontják illatukat, s mint egy-egy felcicomázott menyasszony, boldogan várnak a vőlegényre. S mindenütt zaj, csattogás, trillázás...

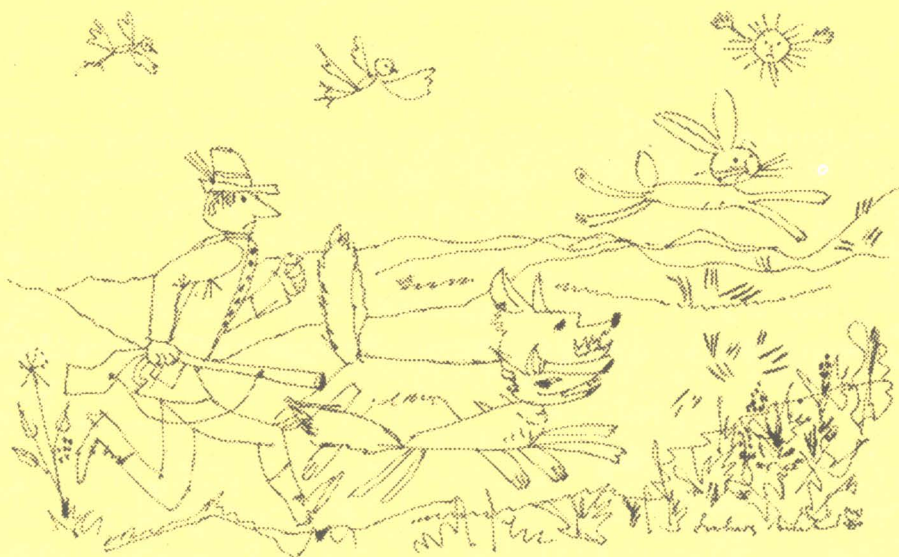
Hisz ekkorra megszületnek az erdő új lakói, a kis jövevények. Sőt, egyesek már ismerkednek a környezetükkel. Büszke, boldog szülőkkel, s víg, csintalan kicsinyekkel lehet találkozni lépten, nyomon.

Fülesnek is megszülettek testvérekéi. Egyszerre öt pici lányt hozott világra Nyúlanyó. Hej, volt is lárma, csete-paté! Mind az öt egyszerre akart csinálni mindent. Persze, ez így lehetetlen volt, mert Nyúlanyóból csak egy volt. Fülesnek is be kellett segítenie. Eleinte ez nem is okozott semmi gondot, de mikor barátait kellett hanyagolnia testvérekéi miatt, bizony megfájdult a szíve.

De mikor már eltelt vagy három hét, Füles nem bánta a testvérekéire költött időt. Hallgattak rá, szót fogadtak neki Hugicái. Így öt csintalan leányzóval járta az erdőt. Először csak a Kis tisztásra merészkedtek ki. De, hogy az milyen csodálatos volt! Egy fél napig fogócskáztak. Volt ott érintő fogó, páros fogó... Csak arra eszméltek, hogy Nyúlanyó iparkodik feléjük kosárral a kezében. Elhozta utánuk az ebédet, s az Öreg Tölgy árnyékába ültek le piknikezni. Volt ott mindenféle jó: répa, retek, káposzta. Úgy jól laktak, mozdulni sem bírtak.

Ott szunyókáltak el, a Kis tisztás szélén. Nyúlanyónak a nagy meghatottságtól még egy könnycsepp is legördült a szemén. Olyan szépek voltak! Középen Füle, a nagy fiú, körülötte meg az öt csöpp lány.

Békés nyugalmukra a madarak őrködtek, kik lágy trillákat eregettek piciny torkocskáikból.

A NAGY KÉSZÜLŐDÉS

Amikor a lányok is felcseperedtek, lakodalomba hívták Füleséket. De nem ám akár hová, hanem a Tarka mezőre.

Nyúlanyó és Nyúlapó külön oktatásba fogott. Felváltva mondogatták, hogy:

– A mezőn teljesen más az élet, mint itt az erdőben! Ott kevés a fa, a bokor, mely oltalmat nyújt! Ott nincs sok jó barát! Ott veszélyben az életünk!

– De milyen veszély fenyeget bennünket? – kérdezték a gyerekek.

– Például ősi ellenségünk, a róka.

– Mi-ka? – kérdezte Cserfes.

– Ró-ka! Te buggyuta!

– De ha mi nem bántjuk, ő miért bánt minket?

– Ezt még én sem tudom! – felelte sóhajtva Nyúlanyó.

– S ha nem mennénk? – kérdezte félénken Féluszeg.

– Olyat nem tehetünk kislányom! Maholnap nektek is férjhez kell menni, s ilyen baráti meghívást nem utasíthatunk vissza. Meglátsd, a Te szemed is megakad egy szép szál Nyúlfin!

S csöndben, buzgón tanultak tovább. Már mindnyájan tudták, hogy a róka vörös, lompos farkú, surranó tolvaj. Csöndben jár, s minden védtelen kis állatot megtámad. Gyűlölték is érte! Mikor furfangos tetteiről is hallottak, a második ellenség került sorra. Ez nem volt más, mint a kutya.

– Azért nagyon veszélyes, mert nem lehet egy színnel, egy mérettel behatárolni – magyarázta Nyúlapó. Előfordul az egészen kicsitől az óriásig minden méretű. A feketétől a fe-

hérig minden színű. Egyetlen behatárolható dolog, a hangjuk. Iszonyú hangosan ugatnak, némelyek vonyítanak.

– S ki a harmadik ellenségünk? – érdeklődtek a gyerekek. Hisz azt mondtad, három van.

– A harmadik, az ember! Őt csak a szagáról, vagy a nyomáról ismerjük fel időben. Nagyon óvatosnak kell lennünk, mert ha mi nem is látjuk, ő akkor is láthat minket. Drótból hurkot készít, úgy fogja el a figyelmetleneket. S lő!

– Mit csinál?

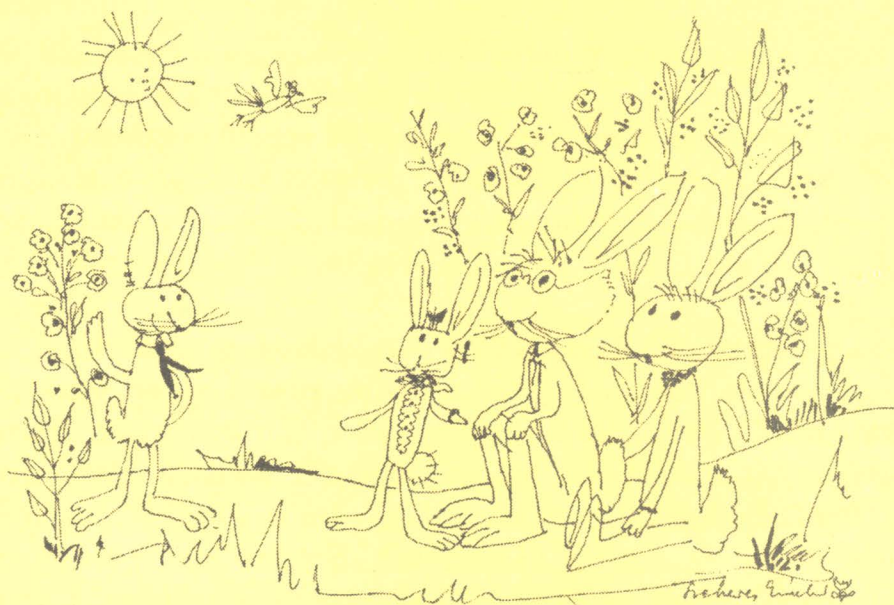
– Lő! Valami hosszú, hangos izével, távolról, s észrevétlenül pusztít bennünket.

– De miért?

– Mert nem szeret bennünket.

– Milyen igazságtalanság! – hajtogatták a gyerekek. Mi senkit sem bántunk, minket meg csak úgy, egyszerűen elpusztítanak!

Este, lefekvéskor azért imádkoztak, hogy a jó Isten óvja meg őket az ellenségeiktől.

A LAKODALOM

Elérkezett a várva várt nap! Minden gyerek tudta a leckét, s indultak a Tarka mezőre.

S valóban! Ahogy kiértek a Kerek erdőből, idegen hangokkal, s illatokkal telt meg a levegő. Megálltak, füleltek. Távolból ideges csaholást lehetett hallani.

– Várnunk kell! – szólt Nyúlápó. Ez a kutya hangja. Most is üldöz valakit.

Izgatottan várakoztak, míg elült a zaj. Aztán uzsgyi, gyors futással birtokukba is vették a rétet. De csak akkor álltak meg, mikor egy hús galagonya árnyékába értek. Itt megint megálltak, füleltek. De mivel semmi sem zavarta nyugalmaikat, már futottak is tova. A harmadik csipkebokornál volt a nagy nap. Hej, micsoda üdvivalgás fogadta az erdei családot! Hisz eljöttek, megérkeztek, épségben, egészségben! Az ajándékok átadása után kezdődött is a ceremónia. A vörösös öltönyben feszengő vőlegény határozottan mondta ki a boldogító igent, míg arája halkán, szinte súgva. A sok gratulációt az ünnepi lakoma követte. Annyi volt a finomság, felsorolni sem bírnám. S közben szólt a talpalávaló. Tücsök úrék szolgáltatták a zenét. Nem volt ott olyan nyúl, ki táncra ne perdült volna.

S ekkor valami különös dolog történt! Egy hófehér házi nyúl jelent meg az ünneplő sokadalomban. A jókedv is a tetőpontra hágott! A fekete Rigó vezette ide. (Ugyanis a Tarka mezőtől nem messze voltak a házak. A mezei nyulak ide is küldtek a madarakkal meghívót, de eddig hiába!) S Hófehér, mert így hívták a házi nyulat, elmesélte kalandját. Hogy

szökött meg a ketrecből, hogy járt túl a kutyájuk eszén, s hogy jött ide, a lakodalomba. Mindenki nagyon örült neki. Kérdezték is tőle sokan:

- Na, és visszamész az emberekhez, pajtás?
- Van eszemben, mikor végre szabad lehetek!

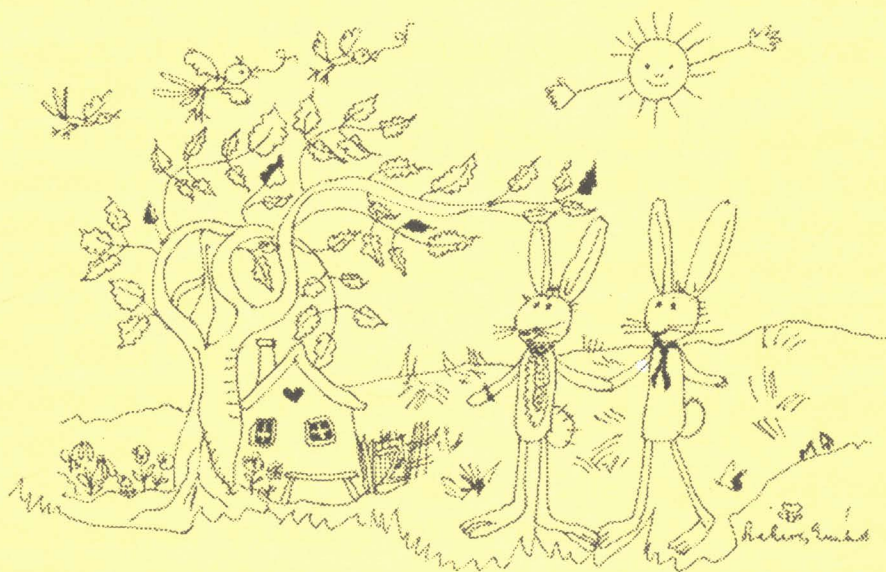
Ezen nagyot nevettek, s mulattak tovább. Mikor már a Nap is nyugovóra tért, Szentjánosék világítottak a jókedvű társaságnak. Mulattak Nyúlapóék is. Csak úgy ropták a táncot! Fülesnek is akadt partnere, s a lányok sem árultak petrezselymet. S mit gondoltok, Hófehérnek kin akadt meg a szeme? Nem máson, mint Félszegen, Füles hugicáján. Egész este ezzel a csöndes teremtéssel szórakozott. S mikor már pirkadt, a zenészek is elrakták hangszereiket, hazakészülődött a Nyúl család. De eggyel többen! Mert a délceg fehér nyúl úgy döntött, ő is csatlakozik az erdei társasághoz. Ki is fejtette szíve óhaját.

– Jól van, jól! – felelte Nyúlanyó. A vendégszobában van egy hely számodra is fiam.

– Segítünk felépíteni a lakásodat! – szólt Füles.

– S csak utána lehet szó lakodalomról! – szólt Nyúlapó is.

S mire a friss madarak reggeli himnusza köszöntötte a Napot, akkorra békésen álomra hajtotta fejét a Nyúl család.

AZ ÉPÍTKEZÉS

Nem sokat kellett tanakodniuk Hófehéréknek, hogy hol is legyen az új lakás.

– Az Öreg Tölgy! Az, az a hely tetszik nekem! – kiáltott elragadtatottan Hófehér. Itt minden megvan, amiről csak álmodtam! Fák és bokrok, fény és árnyék, tarka-barka tisztás.

Fülessel hozzá is kezdtek a nagy munkának. Először a bejáratozat jelölték ki, majd ketten, két oldalról ástak egymás felé. Csak a déli ebéd, s az esti vacsora, valamint a lefekvés szakította félbe a munkájukat. Bizony ez mind nagyon jól esett a sok-sok ásás után!

S hét kemény nap után elkészült Hófehér gyönyörű lakása. Volt abban nappali, és sok kis hálósoba, konyha és élesskamra, zegzúgos folyosók és titkos kijárók. Egyszóval minden, ami egy kényelmes és biztonságos lakásnál szükséges.

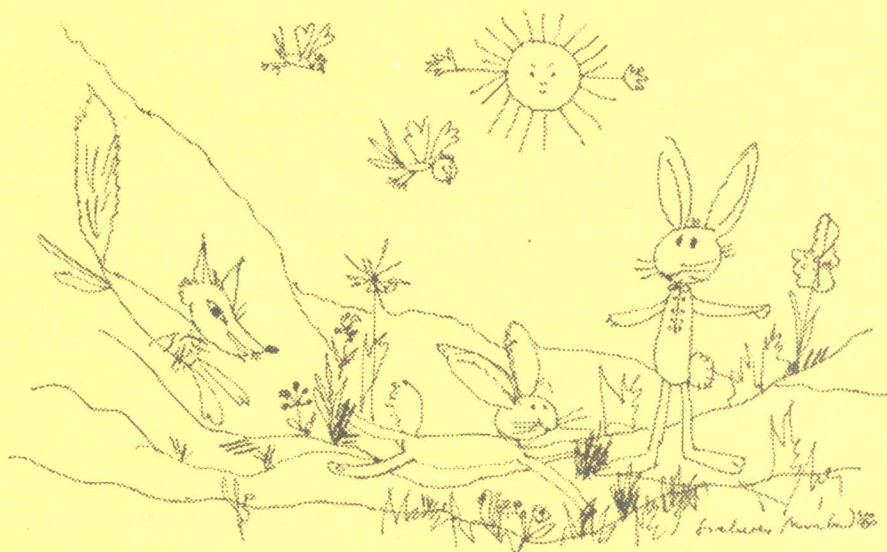
Ezek után Hófehér megköszönte Nyúlanyóék szíves vendéglátását, s átköltözött új otthonába.

A csillagfényes eget pásztázva lakása bejáratánál hálát rebegett. Hisz most megvalósult legmerészebb álma: Szabadon élhetett saját otthonában! Ő, aki rabságban született, s nevelkedett. Nem bírt betelni a csodával. Még egy örömkönny is végigcsorgott hófehér bundáján.

A fáradtság azonban hamar elnyomta, s már álmaiban is Félsszegrre tudott csak gondolni. A hajnali szellővel azonban talpon volt, s rendezgette, szépítgette otthonát. S mikor ezzel is elkészült, tárgyalt a Tücskökkel, s Szentjánosékkal. Fe-

kete Rigó, a hű barát széthordta a meghívókat, s a lebukó
Nap sugara vidám összejövetelnek volt szemtanúja.

Házavatót, s eljegyzést tartott Hófehér, kinek örömében
az egész Kerek erdő osztozott.

GYORSLÁB

A hajnali erdő csendjét oly hirtelen verték fel, mint mikor rianás fut végig a befagyott taven.

Álmukból hirtelen ébredt harangvirágok félreverték kelyhüket, bogarak alélt brummogása hallatszott, s a tücsök is hamis nótát játszott. De mi is történt valójában? Egy fiatal nyúl-lány kereste idegen erdőben a menedéket. Fáradtan, elcsigázottan, csapzottan érkezett, ezért verte fel az erdő nyugal-mát. Egész testében remegett, hisz nem volt egy ismerőse sem, akihez tanácsért fordulhatott volna. Pedig veszélyben volt, nagy veszélyben!

– Ki segíthetne? – sírtá el magát.

– Majd Füles! – felelte egy kis rigó. S oly hirtelen, ahogy kimondta, már el is röppent, hogy pillanatok töredékén be-lül visszatérjen vele.

– Mi a gond? – kérdezte Füles lihegve.

– Üldöznek!

– Ki?

– A róka.

– Kicsoda? – lepődött meg Füles. Ebben az erdőben nincs is róka!

– De engem üldöz! Már nem bírom tovább.

– Sose félj, csak nyugodj meg kicsit! – szólt bátorítóan Fü-les, s erősen törni kezdte a fejét. Megvan! – kiáltott fel hirte-len. Be fogom csapni a ravaszt. S ezt olyan magabiztosan ál-lította, hogy meglepődtek a közben összegyűlt állatok is.

– Hogyan? – kérdezte Félénk.

– Hát úgy...! – s közben a nyúllányra nézett. Hogy is hív-

nak? Én Füles vagyok. Bocsáss meg, hogy ebben a zűrzavarban még be sem mutatkoztam!

– Én Gyorsláb vagyok – szólta a leány, s még bajusza is megremegett, nemcsak a szíve. Mert most vette csak szemügyre a délceg nyúlfit.

– Szóval Gyorslábnek is, s nekem is ugyanolyan a ruhánk. Félénk, te vidd haza Gyorslábát! Ti többiek szintén bújjatok el! Így a róka engem fog meglátni és üldözni.

– Te megmérkőzöl vele? – kérdezte egy fiatal lepke.

– Dehogy! Csak túljárok az eszén. De most siessetek, tegyétek a dolgotokat!

– De ugye vigyázol magadra? – szólta aggódóan Gyorsláb.

– Megpróbálok! – intette Füles.

S épp, hogy kiürült tanácskozásuk színhelye, egy vöröslő pont jelent meg a bokor mellett.

– No, most megeszlek! – nyalogatta száját Ravaszdi.

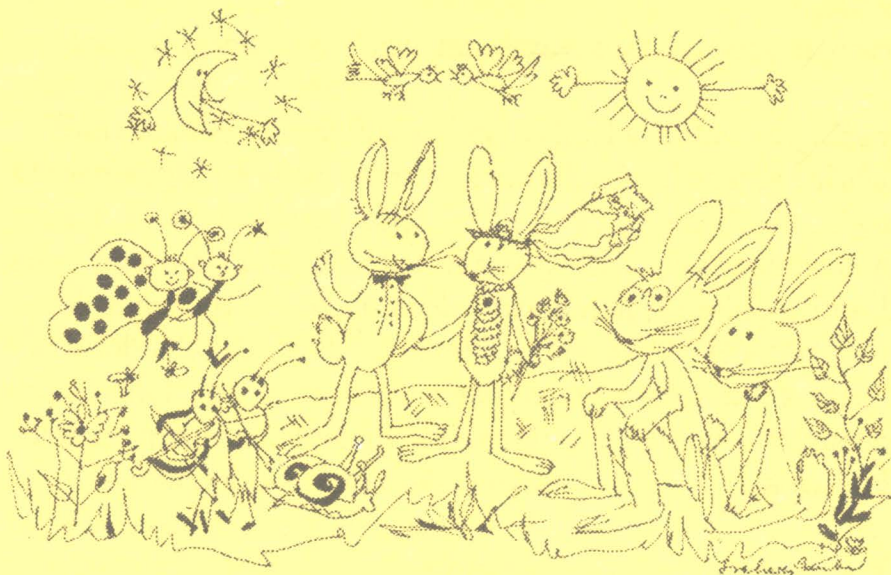
S ahogy ugrásra emelkedett, Füles kiugrott a bokorból, s hatalmas vargabetűket írt le. (Az mindenki számára köztudott, hogy ebben a nyulak nagy művészek!)

– A mindenit! Ezt elsúrtam – szólta fanyalogva a róka, s loholt a nyúl után.

Füles úgy intézte a dolgot, hogy mindig jól lássa, de el ne kaphassa. Így átvezette az erdőn, ki a tücsökzenés rétre. Ami nyílt terep, közel a faluhoz. A róka csak akkor eszmélt fel, mikor két kutya éktelen csaholással a nyomába eredt. Most már az életéért futott!

Füles közben visszaért barátaihoz, kik az erdőszéli bokrokban vártak rá.

– Úgy aggódtunk érted! – szólta Gyorsláb, s egy hatalmas puszit adott Füles orcájára.

FÜLES LAKODALMA

Mondjam, vagy ne? Biztosan észrevettétek, hogy megszerette egymást ez a két ifjú.

Nem véletlen, hogy Füles életét is kockáztatta Gyorslábért, Ő meg aggódva leste, mi is lesz ennek a kockázatos vállalkozásnak a vége. Ahogy vége lett a nagy „kalandnak”, Nyúlanyó friss teája üdítette őket. Beszélgettek sok mindenről. Az erdők szépségéről, oltalmáról, s az állatok összefogásáról. Itt Gyorslábnek könnyek szöktek a szemébe. Rögtön arról érdeklődtek, mi is ennek a nagy szomorúságnak az oka. S valóban megrendültek, mikor megtudták, hogy a kegyetlen rókától egyedül ő tudott csak megszabadulni. Családja többi tagja a ravaszdi hasát dagasztotta.

– De ezt csak Neked köszönhetem! – nézett Fülesre. A Te okosságod nélkül már én sem léteznék. Kérj bármit, s én teljesítem!

– Nekem csak egyetlen óhajom van Gyorsláb! Légy a feleségem! De ezt ne kötelességből vállald! Ha más szeretsz, inkább mondd meg!

– Óh, Füles! Nagyon – nagyon szeretlek. Ehhez egy pillanat elég volt. Már nem is magam féltettem, hanem Érted aggódtam.

– Tudod, én is rögtön a szívembe zártalak.

Nyúlanyóék szemébe is könny szökött, mikor látták az ifjak boldogságát. Eddig ugyanis egyetlen nyúllány se dobogtatta meg fiúk szívét.

– Gyorsláb, Kedvesem, én ebben az erdőben szeretnék to-

vábbra is élni! Nekem ez az otthonom, ez a hazám! Itt élnek szeretteim: szüleim, testvéreim, barátaim. Vállalod ezt is?

– Hát persze, Kedvesem! Érted mindent vállalok. De ahol ennyi segítőkész barát vesz körül, ott nincs ok aggodalomra!

Hétnapos előkészület után olyan lakodalmat csaptak, hogy annak híre ment hetedhét határban. Ott voltak erdő, mező állatai. Egy sem hiányozhatott közülük. A madarak még most is erről csicseregnek. Hogyha nem hiszed, hát járj utána!

NAPRAFORGÓ

Egyszer régen, nagyon régen, még szépanyám idejében történt ez a nagy eset, amit megosztok veletek.

Volt egy szép kert, nem volt párja. Benne lakott rózsza, zsálya, ibolya meg margaréta, felsorolni nem lehet, itt most annyi szép nevet.

Nos, e kertben nőtt Marika, egy gyönyörű kis virág. Sárga szirmát ha megrázta, harmat csillogott sután. S alig nőtt, csak cseperedett, szíve szerelemre gyúlt, mikor feje fölé nézett, s ott a Nap fénye honolt. Nem volt éje, nem volt napja, csak nyújtózott sebesen, s hogy szerelmét elérhesse, egyre kérte a Szelet:

– Hozzál nekem növesztő szert, mert parányi termetem! S így a Nap, a nagy szerelmem talán még észre se vesz.

– Futott a szél, el is hozta Marikának a reményt, gyenge tövére öntötte a növekvés lényegét.

Nőtt is, nőtt is, egyre jobban, egy-két fejjel magasabban, mint a többi kis virág; csodálkoztak mosolyán. Így a Nap is észrevette, simogatta, melengette, csókolgatta bársonyát, harmatcseppes szép szirmát.

De a növés egyszer megállt, könnyes szemmel nézett csupán, mert kedvese messze volt, égi úton gyalogolt! Reggel, ha a rigó ébredt, Marika nézte a kéket, mikor jön a kedvese, égben élő szerelme. S követte a szép szemével, egész karcsú termetével fényes útján a Napot. Szóltak hozzá, nem is hal-

lott, néztek reá, nem is látott, mert perzselt a szerelem, ned-
ve gyorsan keringett. Úgy nevezték: Napraforgó. Megszűnt
Marika neve, ilyen szép szerelemben.

Figyeld jól meg, Te is látod! Ez a virág égbe vágyik, hisz
szívét hajtja a vágy! S a Napot látja csupán. Egy egész nyár
nem elég, hogy megunja kedvesét. És a Nap is hű hozzája,
reá ragyog szép orcája, szirmát festi aranyra, mintha csak ott
ragyogna.

De ha mégsem hiszel nekem, kérdezd meg a kóbor Sze-
let, mesélje el a mesét, Marika történetét!

A TÉL

Ez a tél még keményebb volt, mint az eddigiek!

Ridegen koppantak a csizmasarkak; élesen károgtak a varjak; s törtek az ágak a legkisebb érintésre is.

– Kutya hideg van! – mondták kezüket huhukkolva az emberek.

– Régen nem emlékszem ilyenre – felelték mások.

S valóban, hó nélküli, szívet dermesztő volt az idő. A kis állatok még közelebb bújtak egymáshoz vackaikon, hogy jobban melegítsék egymást. A verebek sem csiripeltek vígan mint máskor. (Pedig ők mindig örültek. Hol a napsütésnek, hol az esőnek ... De most nem!) A házak kéményei is sűrűn ontották a füstöt.

– Óh, a féltett kincseim! – sóhajtott Földanyó.

– Mi történt? – kérdezte a kósza Szél.

– A magvacskák mind megfagynak. Hiába őrzöm őket az ölemben! Dunna nélkül elpusztulnak. S jaj, nem tudok rajtuk segíteni.

– Majd én segítek! – szólt, s már el is viharzott.

Földanyó reménykedett. Eszébe jutott, hogy a nagy forróságban is a Szél segített rajta. Akkor is Ő enyhítette a hőséget. S nem volt hiába várakozása. Egy-két nap elteltével megjelent a jóságos Szél, aki maga előtt görgetett egy pár szürke Felhőt. S azok kérésére elengedték kicsiny fiaikat, a

Hópelyheket. Az ifjak fickándozva, ugra-bugrálva közeledtek a Földhöz.

– Köszönöm, drága barátom! – sóhajtotta könnyes szemmel Földanyó.

S a Szél már el is viharzott, mert félt, hogy ő is elsírja örömében magát.

Másnap, mire felébredtek az állatok, növények, emberek, fehér hódnna borított mindent.

AZ ÁLLATOK KARÁCSONYA

A december kemény hideggel, köddel, zúzmarával köszöntött be.

Fáztak az erdei állatok. Hiába volt a téli, meleg bunda, hiába a szélvédett tisztás, ha egyre kevesebb jutott az élelemből. Az őzek, szarvasok megrágcsálták a fenyők friss hajtását, sőt a nyulak egy-egy fa kérgéből is lakmároztak. Ez bizony nagyon fáj a fáknek, hisz nedvkeringésük ritmusától fosztották meg őket a tapsifülek.

Az erdei bogycsók is fogyó félben voltak. Egy-egy madárka szinte őrizte azt az egyet, kettőt, amelyiket észrevett. Nem csipegették le egyszerre, hisz a holnapra is gondoltak.

– Jaj, mi lesz így velünk? – tanakodtak az állatok.

– Próbáljunk az erdőn túl szerencsét! – javasolta egy kismadár.

– Nektek könnyű, hisz repít szárnyatok! Huss, már ott sem vagytok! – panaszkodott egy őzike.

– Bizony, bizony! – bődült el a szarvas is. Minket az erdőn túl nem fogadnak kitörő örömmel. Ott csak veszély vár reánk! Bármilyen történjék is én itt maradok, ez a hazám!

Az állatok többsége helyeslően bólintott erre a kinyilatkoztatásra.

Másnap elkezdett hullani a hó! Nagy fehér csillagok potyogtak az égből. Az idén születettek csak ámultak, nagy szemeket kerekítettek, hisz ilyen csodát még nem láttak. Pillana-

tok alatt fehér paplan takart fát, bokrot, földet... Enyhült a tél hidege!

S másnap, szinte az utolsó pillanatban lovasszán csengettyűje verte fel az erdő áthatolhatatlan csendjét. Az állatok rémülten, de kíváncsian figyeltek.

– Vajon most mi fog történni? – kérdezték suttogva egymástól.

Egy ember jött a szánon, s kezében nem puska volt! Ajándékot hozott! Élelmet az állatoknak! Lucernát, magvakat, répákat... – ki is tudná felsorolni! Kiszórta a tisztás egy-egy fától védett zugába. Az állatok csak némán álltak. Volt, amelyik a száját is eltátotta nagy csodálkozásában. Ilyet még a vénséges vén mamutfenyő sem látott. S egyszerre, valami varázsütésre megindultak. Igaz félve, kalimpáló szívvel; de felcsillanó szemmel az élelem láttán.

Emberünk visszament szánjához, s várt. Őzek, szarvasok, nyuszik, madarak serege közeledett. Ennyi boldog állatot még soha életében nem látott!

Szívüket a boldogság, s meghatottság járta át. Itt történt valami ezen az éjszakán!

TARTALOM

Füles	5
Mókus Móni	9
Füles és Samu	13
Hétpettyes Katinka	17
Vendégek	21
Május	25
A nagy készülődés	29
A lakodalom	33
Az építkezés	37
Gyorsláb	41
Füles lakodalma	45
Napraforgó	49
A tél	51
Az állatok karácsonya	57

Ára: 470,– Ft (áfával)

*Kirillnek és Kírának
írtam én e meséket,
minden gyerekeknek ajánlom,
s tiszta szívű felnőtteknek!*

Szűcs Mara vagyok. 1967-ben Kisvárdán születtem.
Kékcсэн nevelkedtem. Tanító vagyok.
Nagyon szeretem a gyerekeket.

Megjelent köteteim:

Mara néni versesháza (gyermekvers)

Kincs (vers)

Állat ABC (foglalkoztató, verses könyv)

Szeretem... (gyerekvers)

Megrendelhető:

KORDA Könyvkereskedés

6000 Kecskemét, Lestár tér 2.

Telefon: 76/328-977

